

AAARGH

aaarghinternational@hotmail.com

12/2007

Uite cine acuza poporul roman de "genocid" fata de populatia evreiasca din Romania in timpul celui de-al doilea razboi mondial!

[2005-01-16]

La 6 iunie 2001 a fost ales membru de onoare al Academiei Române Elie Wiesel, publicist născut în Sighetul Marmației, deportat de către autoritățile maghiare, care la vremea aceea stăpâneau Transilvania de Nord conform Dictatului de la Viena, la Auschwitz, de unde a ajuns la Paris în 1945 unde a urmat cursurile universitare la Sorbona. Nu este primul omagiu care i se aduce acestui binecunoscut personaj a cărui „prodigioasă activitate de ziarist și scriitor” este „dedicată cu predilecție holocaustului” (cităm din comunicatul Academiei Române din 30 iulie 2002 de pe Internet).

Tema discursului de recepție a d-lui Wiesel la ceremonia de la Academia Română a fost „lecții de memorie și recunoștință”. Închinându-i d-lui Wiesel diploma, insigna și carnetul de membru de onoare al Academiei Române, academicianul Eugen Simion a subliniat în tradiționalul laudatio că în operele lui Elie Wiesel „se face auzit glasul unui moralist care vrea să facă o operă morală”. De la catedra acestei imense înălțimi morale, dl. Wiesel a dat românilor lecții, neuitând să le reproșeze nepăsarea și cruzimea cu care au asistat la deportarea evreilor din Sighetul Marmației, dar uitând că autoritățile maghiare au făcut deportările și că autoritățile române n-au deportat niciodată evreii, care se refugiau în România ca să scape de deportări.

Citiți în mai jos un document de excepție despre cel ce a crezut și crede că are căderea să culpabilizeze poporul român pentru fapte străine lui.

În 1986, lui Elie Wiesel i s-a decernat premiul Nobel pentru pace. Alegerea d-lui Wiesel ca membru de onoare al Academiei Române a avut loc, aflăm din comunicatul sus citat, „ca omagiu pentru eminenta operă spirituală și morală închinată umanității contemporane”. La sfârșitul lunii

ie 2002, Elie Wiesel a revizitat Sighetul Marmației, orașul copilăriei sale, cu care ocazie i-a îndemnat pe locuitorii mai tineri ai orașului să-i întrebe pe cei mai vârstnici care au asistat la deportarea evreilor din Sighetul Marmației fără să miște un deget, „dacă au dormit bine după aceea”. Cei neinformați cred poate că dl. Wiesel, autorul „eminentei opere spirituale și morale închinată umanității contemporane” pe care i-o găsește Academia Română, are căderea să facă aceste reproșuri românilor din Sighetul Marmației, care sub cotropirea maghiară nu s-au jertfit ca să-i salveze pe evrei din ghiarele autorităților maghiare. Alții, care cunosc mai bine statura morală a d-lui Elie Wiesel, descriu aceste lecții de morală pe care le împarte dânsul cu potrivitul cuvânt idiș „chuzpah”.

„Adaptarea” memoriilor la noile dovezi istorice

Să vedem ce zic cei care cunosc mai bine biografia și realizările d-lui Elie Wiesel. Iată ce ne relatează profesorul Robert Faurisson (Universitatea din Lyon):

Când i s-a înmănat premiul Nobel pentru pace lui Elie Wiesel în 1986, ziarul francez *Le Monde* a aplaudat salutar omagiul adus acestui martor al exterminării evreilor de către naziști în camerele de gazare de la Auschwitz, acum când există voci care exprimă îndoieli cu privire la aceste camere de gazare. Dar în memoriile sale, în cărțile sale de înaltă ținută morală, Elie Wiesel nu pomenește despre camere de gazare nici la Auschwitz, nici la Buchenwald. Dintre toate versiunile circulate despre exterminarea evreilor de către naziști (prin opărire cu apă fierbinte, prin gazare cu motoare Diesel, prin electrocutare, etc.), dl. Wiesel a ales-o în 1956 pe cea conform căreia evreii erau aruncați în gropi de foc ca să ardă de vii. În volumul *Noaptea*, Wiesel povestește că a văzut cu ochii lui cum nemții descărcau copii mici din camioane în fața unor șanțuri în care ardeau flăcări gigantice și în care aruncau copiii ca să ardă de vii (Night, Avon, pp. 41-44, 79, 93). Într-un șanț alăturat erau aruncați adulții ca să ardă de vii, și victimele care-și așteptau rândul la marginea șanțului trebuiau să asiste la „agoniile prelungite” ale celor care ajunseseră la marginea șanțului înaintea lor. El însuși, ne povestește Wiesel, a înaintat la trei pași – la doi pași – la numai un pas doar, de groapa cu flăcări mistuitoare, când în mod miraculos i s-a ordonat să facă stânga ‘mprejur și să se reîntoarcă la baracă.

O ură nestinsă

Mai sunt și alte miracole în mărturiile d-lui Wiesel. Astfel, la Babi Iar, în Ucraina, unde zice el că naziștii au masacrat evreii, „lună după lună, s-a cutremurat pământul întruna, și din când în când țâșneau din pământ fântâni arteziene de sânge” (*Paroles d'étranger*, Editions du Seuil, 1982, p. 86). Alt miracol a fost felul în care la Buchenwald, unde fusese internat un răstimp, deși naziștii exterminau 10.000 (zece mii) de evrei zilnic, el personal întotdeauna era printre ultimele sute care erau întoarse din drum

și trimise înapoi în barăci („Author, Teacher, Witness”, în revista *Time*, 18 martie 1985, p. 79). Astfel a fost salvat pentru a da omenirii înaltele sale lecții de iubire și morală. Iată una din lecțiile de iubire și morală ale d-lui Elie Wiesel. El scrie: „Fiecare evreu trebuie să rezerve în ființa lui o zonă aparte pentru ură – o ură sănătoasă, bărbătească – pentru tot ceea ce este personificat în nemți și pentru ce supraviețuiește la nemți. Dacă ar face altfel i-ar trăda pe cei morți” (*Legends of Our Time*, New York, Schocken Books, 1982, p. 142). Dar ura asta nestinsă pentru întregul popor german din adâncurile preistoriei și dincolo de sfârșitul veacurilor nu l-a împiedicat pe Elie Wiesel, atunci când se afla internat la spital la Birkenau în Ianuarie 1945 din cauză că avea o infecție la un picior, unde tatăl său îi ținea tovărășie până la însănătoșire, la apropierea trupelor sovietice, să prefere să se retragă în Germania împreună cu trupele naziste. Wiesel tatăl și fiul au analizat bine situația și au cerut să însoțească trupele germane în retragere, în loc să-i aștepte pe eliberatori (*Night*, p. 93).

Prea multe semne de întrebare

Oare Elie Wiesel inventează minciuni? Sau poate doar exagerează puțin? Avem cel puțin un exemplu de „oarecare exagerare”: la 7 Februarie 1996 i s-a înmănat un doctorat de onoare din partea Universității franceze Jules Verne din Picardia, ocazie cu care, spune dânsul, „sute de anti-semiți virulenți și înrăiți, bine organizați și bine finanțați, demonstau împotriva mea”. Aceste sute de antisemiți înrăiți și binefinanțați, care au manifestat împotriva lui, erau în realitate în număr de zero. Acolo se aflau trei francezi, Pierre Guillaume, Serge Thion, și profesorul Faurisson, care ofereau amatorilor un articol tipărit. Nimeni nu i-a finanțat. Nici înrăiți nu se poate spune că sunt, căci cu toate atacurile criminale ale asasinilor și huliganilor împotriva lor, acești trei martiri ai adevărului nu și-au permis nici măcar o invectivă împotriva persecutorilor lor (*The Journal of Historical Review*, Mai-Iunie 1999, p. 28). De la zero manifestanți la sute de anti-semiți virulenți și înrăiți, organizați și bine finanțați e o mică exagerare...

Dar nimeni nu apreciază chuzpah lui Elie Wiesel mai bine decât Norman Finkelstein, autorul cărții *The Holocaust Industry: Reflections on the Exploitation of Jewish Suffering* (Verso, 2000).

[<http://aaargh.com.mx/fran/livres4/NFHolindustry.pdf>] El însuși evreu, fiul unor evrei polonezi deportați în lagăre de concentrare naziste, supraviețuitori ai holocaustului, Norman Finkelstein cunoaște toate aspectele problemei din sursă directă. A scris această carte ca protest la comercializarea nesățioasă a religiei holocaustului, al cărui principal mare sacerdot este tocmai Elie Wiesel. Căci holocaustul evreiesc nu mai este relatarea a ceea ce s-a întâmplat sau s-ar fi întâmplat cândva și undeva, în timp și spațiu, ci este o religie, o dogmă, care servește unor scopuri economice și teritoriale bine definite, zice Finkelstein. El povestește cum părinții lui vedeau cu amărăciune cum evrei care au suferit alături de ei în

lagărele de concentrare și-au pierdut integritatea și au început să participe la afacerea holocaustului, „croindu-și credințele pentru a acapara putere și profituri” (p. 7). „Campania pe care o duce astăzi afacerea holocaustului pentru a stoarce bani din Europa în numele unor «victime nevoiașe ale holocaustului» a redus statura morală a martiriului lor la cea a unui cazinou de la Monte Carlo”, scrie Finkelstein (p. 8). Scriitorul israelian Boas Evron descrie „cunoașterea holocaustului” ca „o îndoctrinare oficială propagandistică, emițătoare de lozinci și creatoare a unei viziuni false despre lume, al cărei adevărat scop nu este înțelegerea celor petrecute în trecut, ci manipularea pre-zentului”(apud Finkelstein, p. 41).

Holocaustul – o mare afacere?

„Holocaustul” este o industrie; și este o dogmă, o religie, nu un fapt istoric. „Două dogme centrale susțin structura Holocaustului”, scrie Finkelstein, care ortografiază holocaustul cu H mare când se referă la această industrie, „1) că Holocaustul este un eveniment istoric unic, și 2) că marchează culmea unei uri iraționale eterne pe care o nutresc toți ceilalți pentru evrei” (pp. 41-42). Din aceste dogme centrale derivă „sacralizarea holocaustului”, o mistificare cel mai bine pusă în practică de Elie Wiesel. Pentru Wiesel, Holocaustul este un „mister religios”, scrie Finkelstein (citându-l pe Peter Novick). Astfel „Wiesel psalmodiază că Holocaustul ne scufundă în întuneric”, „neagă orice răspuns”, „se situează în afara istoriei, dincolo de ea chiar”, „sfidează atât cunoașterea cât și orice descriere”, „nu poate fi nici explicat, nici imaginat”, nu „trebuie să fie niciodată înțeles ori comunicat”, marchează „distrugerea istoriei”, și „mutații de mărime cosmică”. Numai supraviețuitorul și sacerdotul lui – citește: numai Elie Wiesel este capabil să-i pătrundă misterul.

Misterul holocaustului, zice Wiesel, „este incomunicabil”; „nici măcar nu putem vorbi despre el”. Astfel, pentru un onorar stabilit de 25.000 de dolari (plus limuzină cu șofer), Wiesel conferențiază că „secretul” adevărului despre Auschwitz „rezidă în tăcere”. Să încerci să pricepi cele întâmplate este o blasfemie; căci o apreciere rațională neagă unicitatea și misterul Holocaustului. O comparație între suferințele Holocaustului și suferințele îndurate de alții, după Wiesel, este „o trădare cumplită a istoriei evreilor” (p. 45). Când îl admonestează pe ministrul israelian Simon Perez pentru că pomenește de „cele două holocausturi ale secolului 20: Auschwitz și Hiroșima”, când doar ar trebui să știe că Holocaustul e unic, e numai unul, Wiesel ne arată că „în viață de multe ori farsa se transformă în realitate”, scrie Finkelstein (p. 46). Acest mister sacru în care trebuie învăluită istoria celui de-al doilea război mondial îi este foarte util d-lui Wiesel: celor care remarcă discrepanța dintre versiunea lui cu arderea evreilor de vii în gropi gigantice la Auschwitz din autobiografia sa (Noaptea, Night, New York, 1960), cu versiunea oficială a camerelor de gazare, Elie Wiesel le răspunde: „Cameretele de gazare să rămână interzise ochilor iscoditori, și imaginației” (*All Rivers Run to the Sea*, New York, 1995, p. 74, apud Robert Faurisson, *Journal of Historical Review*, vol. 17,

no. 2, p. 19).

Wiesel și rolul său în culpabilizarea mondială

După Wiesel, scrie Finkelstein, „lumea liberă și civilizată i-a predat pe evrei călăilor lor. Erau acolo ucigașii, călăii, și erau apoi cei care au privit în tăcere”: evreii

Jurnal de Chisinau

<http://www.jurnal.md/comments.php?id=2812&cat=1&editie=347>